

Sygn. akt II UK 177/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku K. F.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
o prawo do renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Gdańsku z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt III AUa 1694/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje radcy prawnemu T. W. - Kancelaria Radcy
Prawnego w S. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w
Gdańsku) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o kwotę
należnego podatku od towarów i usług tytułem kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz
wnioskodawczynie w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie K.F. zaskarżyła skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 października 2014 r., III AUa 1694/13, którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku, oddalającego odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Gdańsku, którą odmówiono wnioskodawczynie przyznania - w dalszym ciągu - renty tytułu niezdolności do pracy.

Sąd pierwszej instancji ustalił na podstawie, przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym z opinii zespołu biegłych sądowych, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy, stąd nie spełniła przesłanek uprawniających przyznanie dochodzonego świadczenia – określonych w art. 12, 13 i 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

Skargę kasacyjną skarżąca oparła na zarzutach naruszania przepisów prawa procesowego – art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c., art. 217 § 3 w związku z art. 227 k.p.c., art. 286 w związku z art. 285 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „przy zastosowaniu art. 381 k.p.c.”, art. 386 § 4 w związku z art. 232, w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „przy zastosowaniu art. 381 k.p.c.”. a w konsekwencji naruszenia prawa materialnego – art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych „wobec jego niezastosowania (...)”.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała że jest ona oczywiście uzasadniona „w świetle okoliczności sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy

jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437).

Natomiast w okolicznościach sprawy, uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie sprowadza się do polemiki z poczynionymi na podstawie opinii biegłych ustaleniami Sądu pierwszej instancji, co do stanu zdrowia wnioskodawczyni oraz możliwości dalszej pracy zgodnie z kwalifikacjami. Wnioski zespołów biegłych powołanych przez Sąd pierwszej instancji były zbieżne co do oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni, wskazując, że nie jest ona obecnie osobą niezdolną do pracy, a zatem nie spełniła przesłanek określonych w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Na temat pojęcia niezdolności do pracy, stanowiącej przesłankę nabycia uprawnień rentowych Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie, generalnie uznając, iż istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. przykładowo wyrok z dnia 24 sierpnia 2010 r., I UK 64/10, niepublikowany, czy wyrok z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 125/08 - niepublikowany, w którym przyjęto, że upośledzenie organizmu nie jest wystarczającą przesłanką przyznania renty, w sytuacji, gdy mimo tego upośledzenia możliwe jest podjęcie dotychczasowej pracy i systematyczne leczenie schorzenia).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach procesu orzeczono, uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika zgodnie z § 11 ust. 2 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

